

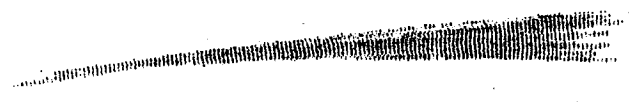
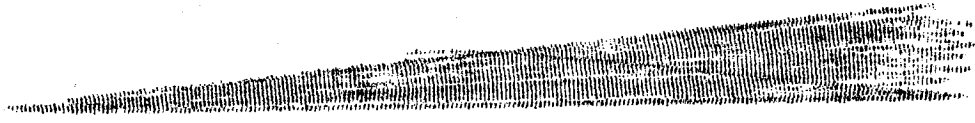
bet 62

De

1/6/02

proletariërs aller landen
verenigt u!

Internationale

nederlandse sectie
van de

VIERDE INTERNATIONALE

„DE INTERNATIONALE“

Organ van de Nederlandse afdeling van de Vierde Internationale

Zesde jaargang

Nummer 7

oktober 1962

De snelle ontwikkelingen en de politieke differentiatie in het proces van de socialistische revolutie in Algerije, blijven voortdurend onze aandacht eisen. Wegens plaatsgebrek moeten we ons ditmaal echter beperken tot het program van Tripolis, dat door de CNRA (het FLN-parlement) zonder tegenstem werd aangenomen; het revolutionaire document dat snel politieke verduidelijking bracht: Ben Khedda en de zijnen weigerden zich immers aan de besluiten van Tripolis te onderwerpen, en ontpopten zich sindsdien steeds meer als rechter-vleugel tegenover Ben Bella en Boumedienne.

Voor hen die het Algerijnse volk en zijn leiding, het Politiek Bureau, daadwerkelijk willen steunen, bestaat nu de gelegenheid, zich op te geven voor werk in Algerije (zie: p.17.).

Een tweede brandpunt van de koloniale revolutie ligt in Angola, waar de nationalistische revolutionaire beweging ook onze hulp nodig heeft en vraagt (zie: p.21.). Dat deze steun aan de MPLA gericht dient te zijn, wordt in dit nummer nader verduidelijkt.

Een derde-en zeker niet het laatste- revolutionair krachtcentrum, is de arbeidersstaat Cuba, die de laatste tijd aan nieuwe imperialistische provocaties wordt blootgesteld. Evenwel, kunnen we, wegens plaatsgebrek, niet op de meest actuele gebeurtenissen ingaan. Wij menen overigens, hier te mogen vaststellen dat het hoog tijd wordt, om een actie op te zetten voor de verdediging van Cuba.

De Werkgroep Cuba heeft met zijn uitstekende berichtgeving, reeds de eerste stap gezet op deze weg.

(vervolg op p. 23.)

De inhoud van dit nummer :

pag. 1	Nog "vrijere" loon-politiek	H. Rubens
pag. 3	De EEG en de Europese arbeiders- beweging	Jan Blokker
pag. 5	Het proces tegen l'Humanité en de Waarheid	Pieter Elsing
pag. 7	Indonesië (4)	Ed. Verheyen
pag. 11	Ter verdediging van de Cubaanse Revolutie en het Trotskisme, tegen de leugens der Cubaanse Stalinisten	
pag. 13	Programma van Tripolis	
pag. 18	Angola	Ed. Verheyen
pag. 21	Id voor het Trotskisme	Michel Pablo

Administratie: J. Jacobs -- Leidsekade 54^{III} -- A'dam-C. -- Gem. Giro J. 4501.

nog "vrijere" loonpolitiek !

Rubens.

Rechtige bouwondernemers, die tegen de regering staken. Honderden processenverbaal per jaar tegen ondernemers die "zwart loon" betalen, zijn in een kapitalistische maatschappij natuurlijk vreemde verschijnselen. Het nederlandse staatsapparaat dient ertoe om de strijd der arbeidersklasse binnen de perken te houden. Het is een instituut van de bourgeoisie. Het ligt daarom voor de hand, dat het apparaat dat belast is met de uitvoering van de loonstop de belangen van de ondernemers niet mag raken.

De "geleide" loonpolitiek in de jaren van Drees beantwoordde aan de behoeften van de ondernemers in de jaren na de oorlog. Na het herstel werd de P.v.d.A. aan de dijk gezet en kwam de "Vrijere" loonpolitiek van De Quay. Het verdeel en heers werd sterker.

De percentages "zwarte"afwijkingen van de C.A.O.-lonen variëren van $\frac{1}{2}$ % tot 23% (Bouwbedrijf in Amsterdam). Thans staan wij aan de vooravond van de invoering van een loonbeoordelingssysteem, dat aan de sterkere takken van nijverheid de gelegenheid moet bieden arbeiders weg te zuigen bij de zwakkere broeders, en tevens zal het nieuwe systeem grotere loonverschillen mogelijk moeten maken. Of dit nu via het College van Rijksbemiddelaars of de Stichting van de Arbeid gebeurt laat ons volkomen koud. Voor ons maakt het geen verschil of we door de hond, of door de kat gebeten worden.

Van enige principiële verandering d.w.z. opheffing van de loonstop is geen sprake. De regering heeft aan de Sociaal Economische Raad een advies gevraagd en daarbij richtlijnen gegeven.

Deze luiden o.a. "Het blijft de onveranderlijke doelstelling van de regering, dat het beleid terzake van lonen en andere arbeidsvoorwaarden solide waarborgen dient in te houden voor de totstandkoming van een zo groot mogelijke nationale welvaart alsmede een rechtvaardige verdeling daarvan". Vertaald betekent dit: de lonen mogen niet zoveel stijgen dat de winst ernstig aangetast wordt.

In het volgende deel van het advies wordt dit nog duidelijker herhaald: "Zulks betekent dat macro-economisch (over de gehele economie en niet per bedrijfstak want dat is micro-economisch R.) gezien, de verbetering van lonen en andere arbeidsvoorwaarden in het algemeen gelijke tred dient te houden met de groei van de arbeidsproductiviteit".

Dit lijkt schijnbaar in tegenstelling te zijn met hetgeen wij boven beweerden n.l. dat de ondernemers nog meer het spel van verdeel en heers willen spelen. Als wij de cijfers van de stijging van de productiviteit bekijken over de afgelopen jaren, dan is het voor iedereen duidelijk dat deze macro-economische klets niets anders is dan de arbeiders op te hangen aan de industrie met de minste stijging. De productiviteit in het algemeen steeg van 1953 tot 1961 met 59%

Bouw	31%
Lederverw.	51%
Metaal	99%
Textiel	23%
Voeding	33%

Als men de lonen inderdaad gelijke tred zou hebben laten houden met de gestegen productiviteit, dan zouden b.v. de metaalbewerkers thans bijna twee maal zoveel loon moeten ontvangen als zij in 1953 ontvingen. Daar is natuurlijk geen sprake van. Volgens de onbetrouwbare gegevens van het Centraal Bureau voor de Statistiek stegen de lonen van 1954 tot en met 1961 met 51%, waarmee zij aanzienlijk achter bleven bij de gemaakte winsten. Dat wij zo ongeveer aan de top van de productiviteit gekomen zijn en een inziinking zich reeds aankondigt leest men o.a. in de jaarlijkse enquête naar de Amerikaanse industriële investeringen door de Mac. Graw Hill Publishing Company.

In de E.E.G. landen	1961	480	miljoen dollar
	1962	550	" "
	1963	516	" "
	1964	496	" "

In de niet E.E.G. landen van Europa

1961	340	"	"
1962	419	"	"
1963	445	"	"
1964	336	"	"

en verdere daling daarna.

De voornaamste conclusie over het teruglopen van de Amerikaanse investeringen was het afnemen van de groei van de industrie in Europa.

In het licht van al deze cijfers is de aankondiging van een "nog vrijere loonpolitiek" gebaseerd op "productiviteit" en "rentabiliteit", bedrog met voorbedachte rade.

De grote vakorganisaties waarvan de leidingen tegenwoordig uit economen in plaats van uit arbeiders bestaan juichen het nieuwe systeem toe omdat zij niet bereid zijn verder te kijken dan hun neus lang is.

Verweven als zij met het staatsapparaat zijn, dienen zij het "algemeen belang" in plaats van als arbeidersorganisaties de belangen van de leden te behartigen. Het is zaak er in de organisaties op te wijzen, dat het nu het moment is om de strijd aan te binden voor een **LOONVLOER OP DE BASIS VAN DE KOSTEN VAN LEVENSONDERHOUD MET EEN GLIJDENDE LOONSCHAAL VOOR HET GEVAL DE PRIJZEN STIJGEN**. Niet de productiviteit van een kapitalistisch bedrijf gaat ons aan. De ondernemers zorgen wel voor zichzelf. Ons gaat het uitsluitend om de belangen van onze eigen klasse

De nieuwe huurverhoging van 1% is zonder werkelijk verzet aanvaard. De compensatie van f 2,25 per week dekt bij lange na de reeks prijsstijgingen niet die achter de huurverhoging aankomen. Bij een glijdende loonschaal kan een dergelijke zaak niet voorkomen, dan moeten de lonen automatisch verhoogd worden bij elke prijsstijging. Stelt in alle arbeidersorganisaties de strijd voor de **LOONVLOER EN DE GLIJDENDE LOONSCHAAL AAN DE ORDE** en toont daarmede, dat gij het spel van de ondernemers en hun regering door hebt.

=o=o=o=
= 2 =

D. E.E.G. en de eur pese arbeidersbeweging

Jan Blokker

In en buiten de arbeidersbeweging geldt Hugh Gaitskell als een vertegenwoordiger van de rechtervleugel van de britse Labour Party. De strijd, welke enkele jaren geleden in de Labour Party werd gevoerd en die voornamelijk draaide om het vraagstuk van de eenzijdige ontwapening en het lidmaatschap van de Nato ligt nog vers in het geheugen en we herinneren ons maar al te goed hoe de reformistische pers, ook hier in Nederland, het hart vasthield, dat Gaitskell zou duikelen. Dat gebeurde intussen niet en heel de reformistische bureaucratie haalde verlicht adem. Nee, niemand zal Gaitskell ervan verdenken een "linkse extremist" te zijn....

Het zal dan ook voor veel sociaaldemocratische arbeiders een grote verrassing zijn geweest, toen zij lezen, dat Gaitskell in Brussel met Paul-Henri Spaak op de mat was geweest. En niet zo zuinig ook. Hoewel met name Het Vrije Volk de volgende dagen de pil wat trachtte te verzachten was het volkomen duidelijk, dat de britse socialisten in het geheel niet het enthousiasme kunnen opbrengen, dat hun continentale broeders voor de E.E.G. hebben. Want daar ging het in Brussel om De Labour Party en de met haar verbonden vakbeweging onderkennen duidelijk de enorme gevaren welke er voor de Europese arbeiders in de EEG schuilen. Het is zelfs een publiek geheim, dat de militante leider van de britse Transportarbeidersbond Frank Cousins, kwaad is weggelopen van een aan de EEG gewijde conferentie van Europese vakbondsleiders.

Intussen is de "broedertwist" van de voorpagina's verdwenen, maar wie zou menen, dat de tegenstellingen zouden zijn verzwakt vergist zich deerlijk. Een belangrijke tegenstelling wordt gevormd door het vraagstuk van het "vrije verkeer van de arbeiders". Dat lijkt op het eerste gezicht een zeer schone zaak. Maar de werkelijkheid is minder schoon. Achter deze schoonklinkende naam verbergt zich het streven van de werkgevers om dumping toe te passen op de arbeidsmarkt. Immers, wanneer in een bepaalde periode de spanningen op de arbeidsmarkt toenemen en daardoor de lonen (=prijzen voor de arbeidskracht) oplopen, dan kan daarin worden voorzien door arbeiders uit de minder-ontwikkelde gebieden van de EEG (bv. Zuiditalië) naar de "spanningsgebieden" over te hevelen, aldus de lonen drukkend. Dit is iets, wat de britse vakbondsleiders heel goed hebben ingezien en zij hebben de eis gesteld, dat in gebieden met grote werkloosheid de oplossing niet moet worden gezocht in de richting van de verplaatsing van arbeiders, maar in het stichten van nieuwe industrieën in die gebieden. Dit is in wezen dezelfde eis, als gesteld door de stakers van de Borinage. En het is in wezen de enige eis, welke op dit ogenblik op dit terrein kan worden gesteld.

Het is kenmerkend, dat het juist dit punt is, waarop de meningsverschillen tussen de EEG-vakbonden en het TUC zo hoog zijn gelopen. De huidige EEG-bepalingen op dit punt zetten de deur wijd open voor een grootscheepse dumping op de arbeidsmarkt op het ogenblik, dat

de zich thans reeds aftekenende recessie doorzet of in een wellicht "echte" crisis overgaat. De NVV-bureaucraten en hun collega's in de overige EEG-landen maken zich hierover niet te druk. De belangen van de arbeidersklasse zijn allang hun belangen niet meer. . . . Voor hen is de redding van het westeuropese kapitalisme een veel wezenlijker taak geworden.

Dit komt ook tot uiting in de tegenstellingen tussen de britse vakbondsleiders en die van de EEG-landen op het punt van de nationalisaties. Cousins heeft de mening geuit, dat de nagestreefde politieke integratie slechts een kapitalistisch karakter kon hebben, zodat een socialist daarvan weinig zou moeten hebben. Deze politieke integratie staat het streven naar nationalisaties in de weg. Dit is volkomen juist en wordt aangetoond door de tekst van het Verdrag van Rome, dat de basis is van de EEG, waarin het de afzonderlijke landen in feite onmogelijk wordt gemaakt tegen de zin van de andere deelnemers tot nationalisaties en onteigeningen over te gaan. Dat de vakbondsleiders van de EEG-landen hieraan niet zo zwaar tillen verwondert ons niet: zij hebben het probleem van de nationalisatie en de socialisatie reeds "opgelost" door deze eisen in werkelijkheid uit hun program te schrappen. Maar het komt ons voor, dat de westeuropese arbeidersklasse alle reden heeft om tegen deze ontwikkeling in het geweer te komen. Wanneer de EEG een belemmering vormt voor de strijd voor de onteigening van de ondernemers en het in gemeenschapsbezit brengen van de produktiemiddelen, dan is daarmee reeds voldoende het karakter van die EEG aangetoond. Dit is dan ook een van de punten, waarop de strijd tegen de EEG dient te worden begonnen. Gesteld dient te worden, dat iedere arbeidersbeweging, in elk afzonderlijk land het recht heeft te strijden voor de nationalisatie van de voornaamste produktiemiddelen en dat geen enkele andere staat, of groep van staten het recht heeft om tussenbeide te komen, wanneer in een bepaald land de arbeidersklasse tot onteigening van het kapitalistische eigendom overgaat.

Uit de gehele ontwikkeling, welke de EEG tot nog toe te zien heeft gegeven zijn nog geen voor de arbeiders in de verschillende landen gunstige elementen naar voren getreden. Voorzover er voor bepaalde groepen arbeiders gunstiger mogelijkheden aanwezig schenen zijn die in de praktijk niet verwezenlijkt. Men denke b.v. aan het vraagstuk van de gelijke beloning voor vrouwen en mannen. De nederlandse regering, die in het algemeen blaekt van strijdlust vóór de EEG heeft zowat alles gedaan om te verhinderen, dat juist dit punt van de EEG-overeenkomst in Nederland ten uitvoer werd gelegd. En wanneer er één zaak is, waarvoor de arbeidersklasse warm zou moeten lopen op dit ogenblik is het wel de opheffing van de op niets gebaseerde diskriminatie van vrouwelijke arbeiders. Hier ligt een derde direkte taak voor de arbeidersbeweging. En het zal blijken, dat zij, op het ogenblik, dat zij werkelijk in strijd gaat voor de verwezenlijking van de eis van gelijk loon voor gelijke arbeid, alle EEG-profeten tegenover zich verenigd zal vinden. De een met lamledige smoesjes, zoals de "moeilijkheid" om te bepalen, wat gelijke arbeid is, de ander met het duidelijke doel, de arbeidskostenfaktor in de economie zo laag mogelijk te houden, door de ene groep arbeiders tegen de andere uit te spelen.

Het belang van de arbeidersklasse eist een verbeterden strijd tegen de EEG, het monsterverbond van de grote europese bourgeoisie. Dit monsterverbond te ontmaskeren is de taak van een ieder, die de zaak van de arbeidersklasse tot de zijne maakt.

=0=0=0=

HET PROCES TEGEN L'HUMANITE EN DE WAARHEID

In het door Michel Raptis en Sal Santen tegen l'Humanité en de Waarheid aanhangig gemaakte civiele proces wegens laster en belediging, zoeken de beide dagbladen thans kennelijk hun kracht in... het uitwijken.

Beide dagbladen werden gedagvaard voor 12 juli. Zij hebben toen gezamenlijk als rechtskundige gesteld Mr. Clara Enthoven, die uitstel vroeg en verkreeg tot 4 september. Kennelijk was die termijn van bijna twee maanden voor antwoord de tegenpartij niet voldoende, want op 4 september werd opnieuw uitstel gevraagd, thans tot 12 oktober. Wij wachten met belangstelling af.....

=0=0=0=

OPNIEUW STAKINGEN IN SPANJE.

Pieter Elsing

Opnieuw zijn in Asturië (Noord-West Spanje) stakingen uitgebroken, die, na enige weken geduurd te hebben inmiddels weer geëindigd zijn. Schreven wij de vorige keer over de heldhaftigheid van deze mijnwerkers, die enige weken geleden de spits afbeten, nu heeft opnieuw een deel van deze mijnwerkers het werk neergelegd. De vorige maal was de pers uitvoerig met zijn berichten en riepen de reformisten zelfs op tot steun aan de stakers. Ditmaal bleef het alleen bij de berichten over de staking.

Wat is het verschil tussen de vorige staking en die van nu. Bij de vorige staking waren ook grote groepen Baskische arbeiders betrokken. Nu moesten de Asturische mijnwerkers het alleen doen. De vorige keer trachtten zowel de burgerlijke als reformistische pers eigenlijk het stakingsinitiatief op rekening van de katholieke geestelijkheid te schuiven en zou deze de stakers ondersteunen. Het is zeer goed mogelijk, dat toen de staking eenmaal een feit was, delen van de lagere, baskische geestelijkheid de baskische stakers ondersteund hebben. Maar ditmaal ondersteunde niemand de stakers.

Wat hebben de stakers beoogd? Voor de buitenwereld, journalisten enz. en tegenover hun eigen beulen verklaarden de stakers, dat zij stakten voor een vrije zaterdag. Maar wat is de reden in wer-

= 5 =

kelijkheid? Men moet de situatie in Spanje begrijpen om hun poging te verstaan. Zij trachtten het land in beroering te brengen. Met al hun moed en kracht, hun dapperheid geven zij het voorbeeld. Hun bedoeling was te zeggen. het moet niet bij een staking blijven. Er moet een algemene staking komen, een volksbeweging, direkt gericht tegen het fascistische regiem zelf.

Franco heeft bijna geen steunpunten meer, d.w.z. hij steunt op de politie, de guardia civil en op grote delen van de legerleiding. De ontevredenheid in Spanje is algemeen. Zelfs in die lagen van het burgerdom, die aanvankelijk voor Franco waren. Het regiem is bankroet, ondanks de steun van Amerika. Iedereen wil wat anders. Iedereen wil Franco weg. Maar daarom willen alle ontevredenen nog niet het zelfde.

De grootgrondbezitters, de bourgeoisie, het rijke burgerdom willen een monarchie met schijnverkiezingen als in het verleden onder Alfonso. Het kleinburgerdom wil een republiek, zonder de onlusten die deze van 1931 tot 1936 teisterden. De boeren willen de grond en grote delen van de arbeiders zijn bereid de strijd tegen het regiem zelf aan te binden. Dat is in wezen het kenmerk van de huidige situatie. De val van Franco zal opnieuw gunstige voorwaarden scheppen voor een verdere revolutionaire ontwikkeling naar een socialistische maatschappij.

De pers en het toeristenpubliek beweren, dat de Spanjaarden geen burgeroorlog meer willen. Allen zijn bevreesd daarvoor. Dat is zeer goed te begrijpen, gezien de verschrikkelijke ellende, die de burgeroorlog van 1936-1939 gebracht heeft. Maar grote delen van de Spaanse arbeiders begrijpen dat de situatie veranderd is. De Moren, die zo'n buitengewone, contrarevolutionaire rol hebben gespeeld in de burgeroorlog en die voor Franco vochten en het grootste deel van het vuile werk hebben opgeknapt, zijn niet meer ter beschikking. Zij zijn ontwaakt en verzetten zich nu tegen iedere vreemde heerschappij in hun land. Fascistische troepen uit Duitsland en Italië zijn er ook niet meer. Een grote spontane aktie zou het Franco-regiem kunnen wegvagen. Maar onder een diktatuur en na een nederlaag als die van 1939 is het moeilijk om tot een dergelijke aktie te komen. De organisatievrijheid ontbreekt. De pers is in handen van Franco. Vrijheid van vergaderen is er niet. Deze factoren helpen het regiem in stand te houden. Het zijn vooral de fascistten, die propageren geen aktie tegen Franco te voeren, omdat dat weer tot burgeroorlog zou leiden. Ook deze angst heeft een remmende invloed. De Asturiërs, onverschrokken en heldhaftig als zij zijn, hebben het opnieuw geprobeerd.

Wij roepen weer op tot solidariteit en steun.

Zoals eenmaal, in het begin van de burgeroorlog, de mijnwerkers van Asturië dwars door Spanje naar Madrid trrokken om de fascistische opstand neer te slaan en niemand hen durfde tegenhouden, zo zullen de arbeiders van Asturië met hun kameraden uit de andere provincies van Spanje eenmaal opnieuw naar Madrid marcheren om daar de socialistische republiek te helpen vestigen.

= 0 = 0 =

Het huidige bonapartistisch regiem moest natuurlijk in het kader van het "socialisme à la Indonesia" een groots aandoende welvaartsplanning ontwikkelen.

De openlijke pro-imperialistische vleugel van de koloniale bourgeoisie, die ..(met een onderbreking tijdens het kabinet Ali Sastroamidjojo I, eind 1953 tot 1955). tot en met het kabinet Harahap (1955) aan bod is kunnen komen, had daar geen behoefte aan. Zij heeft een tijd lang op economisch gebied een ouderwetse kapitalistische lijn gevolgd. Het lukte enige jaren min of meer wegens de Korea-hausse. De staat leefde van de belasting op im- en export, en olie-inkomsten, en zij probeerde de eisenstellende arbeidersbeweging zoveel mogelijk terug te dringen.

Het nieuwe type regeringen sinds 1955 beheerst door de plooibaarder vleugel van de bourgeoisie, verliet het orthodoxe kapitalistische pad onder de druk van de massa's. Het deed concessies, beperkte de bewegingsvrijheid van het buitenlandse kapitaal enigszins. In deze periode werd het 5-jaren plan opgesteld voor 1955-1960. Wat het concreet opleverde is heel moeilijk precies vast te stellen. De "resultaten" bestonden uit het toegenomen bewustzijn dat meer planning nodig was, en verder uit enige plannen voor kunstmest en textiel-fabrieken in Zuid-Sumatra, een klein ijzer- en staalproject in West-Java, enkele concrete projecten en het zich relatief snel ontwikkelende Djatiluhur-project op West-Java: waterkracht, bevoeding, waterbeheersing, een soort "TVA" dat ook genoemde staalindustrie mogelijk moet maken.

In 1959-60 consolideerde zich de bonapartistische leiding van de "linker"-vleugel en begon de propaganda rond het "socialisme à la Indonesia" enz. Met de verslechtering van de economische situatie had men grootse perspectieven nodig, om een uitweg uit de stagnatie voor te spiegelen.

Na een langdurige voorbereiding publiceerde de DEPERNAS, de Nationale Planning Raad, o.l.v. professor Moh. Yamin het ontwerp 8-jarenplan. Het lijvige boekwerk waarin het plan vervat is (464 pag.) wordt ingeleid door een stuk officiële ideologie, van de hand van professor Djoko Sutomo:

- 1) Geen exploitatie van de ene mens door de andere
- 2) Gelijkheid in de bevrediging van de behoeften.
- 3) De distributie moet niet leiden tot verwaarlozing van het produktie probleem.
- 4) Wie niet werkt, zal niet eten.
- 5) Garanties voor het bezit van huis en erf, ook voor de boeren om hun land te houden. Dit, gesteld tegenover de kollektivisatie van de Sovjet-Unie.
- 6) Een diensteconomie moet er komen, gebaseerd op:
 - a. het recht van de partikuliere ondernemer om zijn werkzaamheden uit te oefenen, wat niet gegrond is op het natuurrecht, doch op de gelegenheid die de staat hen biedt. De staat heeft het recht de economie te leiden
 - b. de eis dat ondernemers progressief zijn;
 - c. het feit dat de produktiemiddelen een sociale functie hebben;
 - d. het feit dat de partikuliere ondernemers op hun eigen middelen en inspanningen moeten vertrouwen en niet moeten rekenen op steun en

crediet van de staat (wat een afwijking is van de politiek van voor 1959, toen royale subsidies aan Indonesische ondernemers werden verleend);

e. het feit dat de regering zal beslissen welke tak van de produktie open zal staan voor partikuliere ondernemers. Dit hangt af van hun vermogen om produkten en diensten te leveren aan de samenleving.

Door de Indonesische sociale politiek moet de nadruk worden gelegd op:

1) de produktie van consumptiegoederen, 2) de verbetering van de distributie van de dagelijkse behoeften, 3) de landbouw en industrie, die deviezen opleveren, 4) het gebruik van de import om toenemende werkgelegenheid te scheppen, en om meer deviezen opbrengende afgewerkte produkten te doen produceren, 5) de ontwikkeling van basisindustriën.

In het plan krijgt de privé-kapitalistische onderneming een beperkte plaats toegewezen, n.l. in de industrie en in het transport. In de distributiesektor moet het coöperatieve de staat aanvullen. Om de toch nog aanzienlijke rol van het buitenlandse kapitaal, in bedrijven, leningen enz., aanvaardbaar te maken tegenover de massa's, wordt de leus van "economische coöperatie" ontwikkeld. Dit moet inhouden o.a. dat de ondernemingen moeten worden geleid door Indonesiërs in de direkties, en dat Indonesië zijn "onafhankelijke" politiek niet opgeeft.

Van een samenhangende aanpak is geen sprake. Het plan behelst slechts een opsomming, een verlanglijst van 355 losse projekten. Er is een B-serie die direkt het geld moet opbrengen om de A-serie te financieren. De serie B-projekten omvatten (na een beperkende ingreep door het kabinet in oktober 1960) de volgende terreinen:

1) Aardolie, de grootste deviezenopbrenger: 35% van de totale exportwaarde van Indonesië. Dit produkt zal in 8 jaren \$180.000.000 in de staatskas moeten doen vloeien. De verhouding van het aandeel in de verdiensten zal moeten zijn, 60% voor de staat en 40% voor de oliemaatschappijen. Deze laatste kunnen (dat was in begin 1961) nog onbelemmerd werken. Het staatsoliebedrijf in Midden-Noord-Sumatra is geen ernstige concurrerende faktor. In 1961 werd er door de Shell nog een nieuwe pijpleiding naar Balikpapan geopend. De buitenlandse maatschappijen zijn de laatste tijd overigens wel voorzichtig geworden ten aanzien van nieuwe investeringen. Dit verhindert de DEPERNAS niet binnen 8 jaar \$150.000.000 jaarlijks aan nieuwe inkomsten te verwachten, die afhankelijk zijn van investeringen, waarvan 75% door het buitenlandse kapitaal zullen moeten worden opgebracht.

2) Hout en bosprodukten. Verwachte opbrengst binnen 8 jaar:
\$ 52.500.000.

3) Visserij: \$ 12.000.000, als er 30 nieuwe vissersschepen kunnen worden verkregen.

4) Copra: idem \$76.500.000, als de smokkel van 100.000 ton per jaar op de helft kan worden teruggebracht, en er voldoende nieuwe bomen worden geplant.

5) Rubber: idem \$320.000.000, ook alweer als de helft van de 100.000 ton die jaarlijks gesmokkeld wordt, kan worden achterhaald.

6) Tin: idem \$15.000.000, als er twee nieuwe baggermolens worden gekocht.

7) Aluminium: idem \$ 115.000.000.

8) Toerisme: idem \$45.000.000.

Totaal zijn de verwachte inkomsten in 8 jaar \$2.462.500.000 aan buitenlandse deviezen. Voor de eigenlijke ontwikkelingsplannen, de A-projekten, is Rp.240.000.000.000 (= \$5.400.000.000) nodig, waarvan de helft in roepia en de andere helft in buitenlandse valuta moet worden opgebracht. Dat betekent dus nog een deficit op de buitenlandse handel van \$257.500.000. Voor de Rp. 120.000.000.000 aan benodigde binnenlandse valuta dienen er Rp. 58.000.000.000 te komen uit de winst van de staatsbedrijven en de binnenlandse spaargelden, en Rp. 62.000.000.000 uit de verkoop van kapitaals- en consumptiegoederen.

De nadruk van het plan ligt bij de "verbetering van het levenspeil van de Indonesische bevolking". Het is in wezen de voortzetting van het grotendeels onduidelijk gebleven 5-jarenplan (1955-1960), met het verschil dat de toewijzingen voor landbouw en industrie van 63% tot 45% zijn teruggebracht, t.b.v. research, bestuur, toerisme en defensie, (die niet in de laatste plaats komt).

Een deel der 355 projekten ligt op de volgende terreinen:

1) Research: concentratie van 7 instituten o.l.v. de MIPI (Nationale Stichting voor wetenschappelijk (natuurwetenschappelijk) onderzoek).

2) Rijst: ontwikkeling van paddy (geoogste rijsthalmen)-centra, om de produktie te verhogen van 8.097.000 ton per jaar (1959) tot 9.586.000 ton per jaar in 1960, nodig om een consumptieniveau van 100kg. per persoon per jaar te handhaven en teneinde de consumptie op 115 kg. per hoofd per jaar te brengen.

3) Kunstmest: verhoging van de produktie tot 200.000 ton per jaar, wat nog een tekort betekent van 150.000 ton per jaar tegen 1968.

4) Textiel: o.a. een garenfabriek in Zuid-Sumatra met een produktie van 45.000 ton per jaar.

5) antibiotica: een fabriek in Bandung.

6) landtransport: nodig, 1200 walsen en 4000 vrachtwagens en bussen ter vervanging van de oude wagens, en 4000 voor uitbreiding, dit alles als absoluut minimum.

7) Scheepvaart: in januari 1959 beschikbaar 104.527 ton aan zeeschepen. Nodig: tenminste 400.000 ton, alleen voor de distributie van goederen over het hele eilandenrijk.

8) Luchtvaart: uitbreiding van de grondaccomodatatie (niets over aankoop van nieuwe vliegtuigen en uitbreiding van de luchtverbindingen, een elementaire behoefte, bij de beperktheid van de bestaande transportmiddelen).

9) Telecommunicatie: uitbreiding van allerlei aard gewenst.

Verder moeten worden genoemd: de voedselproduktie in het algemeen die samen met de textielvoorziening het ideaal van de "sandang-pangan", een soort eenvoudige behoeftebevrediging van het hele Indonesische volk, mogelijk moeten maken.

-Kolen- en staalindustrie: een serie projekten die de produktie op 130.000 ijzer en staal zullen brengen (o.a. in het kader van het reeds genoemde Djatiluhur-waterkracht enz. projekt).

-Onderwijs: het accent dient te worden gelegd bij de natuurwetenschappen. De toeloop naar de vakken recht en economie moet worden afgeremd.

-Emigratie: 2.500.000 bewoners van het overbevolkte Java naar Sumatra te verhuizen.

Verder: sociale voorzieningen, communicatie - en distributiemiddelen in het algemeen

Ongeveer ten tijde van de publikatie van het plan was alleen op de omvangrijke steun van de Sovjet-Unie te rekenen: in februari 1961 kreeg Indonesië een lening van \$250.000.000, o.a. voor de ijzer- en staalindustrie. Washington bood toen een ploeg van economische experts aan (wij behandelen hier niet de latere ontwikkelingen op dit terrein van de imperialistische "hulp"). Dat was natuurlijk lang niet voldoende. Bij de uiterste zuinigheid en bekwaamheid, en bij verdere gunstige omstandigheden zouden de A-projekten in hoofd-trekken min of meer uitgevoerd kunnen worden. Die omstandigheden ontbreken. Het produktie-niveau (begin 1961) van landbouwexport-waren -- en een belangrijk deel van de basis van de financiering van het plan -- en van de binnenlandse industrie daalt. Volledige financiering van het plan zou zo alleen mogelijk zijn door aanzienlijke jaarlijkse begrotingstekorten. Met als gevolg dat de inflatie-tendens zich nog fataler zou doorzetten. En dat, terwijl de kosten van levensonderhoud van 1953 (100) tot februari 1961 al tot 423 stegen.

Onder de gunstigst voorstelbare omstandigheden, bij een investering van 13% van het nationale produkt (dat Rp. 30.000.000.000 bedraagt) en bij een kapitaalopbrengst verhouding van 5,3, zou het nationale inkomen met 2,4% toenemen, bij een bevolkingstoename van ongeveer eenzelfde percentage betekent dat een toename van het nationale inkomen van op zijn allerbest 0,1%.

Als we vaststellen dat het plan in het algemeen ver onder de werkelijke behoeften van het indonesische volk blijft, dat de B-projekten meer op wens dan op werkelijkheid gebaseerd zijn, dat de buitenlandse hulp blijft tegenvallen, dat het leger steeds meer opslokt, dat tientallen miljoenen verspild worden in onproduktieve show-bouwwerken, dat veel door corruptie verdwijnt en in onbekwaamheid blijft steken, dat de besluiten van Djakarta in bepaalde delen van het land geen betekenis hebben, dan kunnen we rustig de konklusie trekken, dat het plan maar ten dele zal worden uitgevoerd en dat er van een stijging van het levenspeil van de massa's geen sprake zal zijn.

De mate waarin eenvoudig passief op economische steun van buitenaf --- de imperialistische landen niet in de laatste plaats --- wordt gewacht, is tekenend voor het burgerlijk karakter van deze "planning". Eveneens karakteristiek is de afwezigheid van een zelfstandige rol van de massa. Het veel geprezen "gotong-rojong" systeem (zo ongeveer op plaatselijk niveau elkaar vrijwillig helpen om de noodzakelijke taken te volbrengen) kan in deze stagnerende halfkoloniale economie, niet veel anders betekenen dan gezamenlijk de geringer wordende werkgelegenheid en beperktere hoeveelheid voedsel en andere konsumptiegoederen onderling te verdelen; gezamenlijk de buikriem aantrekken, en met nog meer kunst en vliegwerk gemeenschappelijk net niet verhongeren.

De koloniale bourgeoisie is volledig failliet, en de intelligentsten onder haar weten het. Sukarno, Djuanda en Subandio schijnen er zich binnenskamers wel eens over te hebben uitgelaten dat de huidige

economische crisis (dat was ongeveer 1967) nog 5 à 10 jaar kan voortduren zonder een totale ineenstorting, zolang n.l. de massa van nog net "voldoende" voedsel en kleding (de meest noodzakelijke levensbehoeften, het absolute minimum)(kleding vooral met behulp van de Japanse herstelbetalingen) kan worden voorzien, om niet om te komen.

De objectieve voorwaarden voor de sociale revolutie zijn vervuld. De akute crisis op alle gebieden heeft echter nog maar ten dele uitdrukking gevonden in een volledig duidelijke klassendifferentiatie op politiek gebied, mede door de afwezigheid van een werkelijke revolutionaire arbeidersleiding met een socialistisch program.

(wordt vervolgd)

= 0 = 0 = 0 =

TER VERDEDIGING VAN DE CUBAANSE REVOLUTIE EN HET TROZKISME, TEGEN DE LEUGENS DER CUBAANSE STALINISTEN.

Het antwoord van de leiders der voormalige C.P. van Cuba op de krachtige anti-burokratische maatregelen tegen zijn ex-algemeen sekretaris Anibal Escalante, heeft niet bang op zich laten wachten.

Zonder gewetensbezwaren juichten zij zijn verwijdering uit de leiding der Verenigde Revolutionaire Organisaties (= de C.R.I., de Organizaciones Revolucionarias Integradas, de nieuwe revolutionaire massapartij in opbouw) toe. Men zou hier de vraag kunnen stellen, hoe het kwam dat geen van hen de burokratische praktijken van Escalante aan de kaak stelde. Was het misschien omdat jarenlange training in de stalinistische burokratische praktijk hen blind had gemaakt voor het verschijnsel der burokratische ont-eerding?

Of komt het "toejuichen" neer op een taktische manoeuvre, in de strijd tegen de ontburokratiserende tendenzen in de cubaanse Revolutie?

Natuurlijk betekent de verwijdering van Escalante een aanzienlijke versterking van de tendens, de cubaanse Revolutie volgens Leninistische principes te demokratiseren.

Maar hoe kunnen de voormalige stalinistische leiders, druk in tegenovergestelde richting uit oefenen, zonder Fidel Castro openlijk aan te vallen?

Met burokratische "verziendheid" wordt hier het accent verlegd, maar blijft men het principe trouw, het dagblad "Hoy" van de C.P.-tendens binnen de Verenigde Revolutionaire Organisaties van Cuba opende onlangs een campagne tegen het "Trotzkisme".

"Hoy" vertelt natuurlijk niet, dat Trotzky al in 1905 de theorie der Permanente Revolutie ontwikkelde, op welks grondslag zich in wezen o.a. de cubaanse en de algerijnse Revolutie ontwikkelen. Waarbij beiden opnieuw een fundamenteel onderdeel van deze theorie bevestigen, n.l. de noodzaak van de ononderbroken(permanente) overgang en combinatie van de nationale en de sociale fase van de

bevrijdingsstrijd der uitgebuide koloniale massa's.
Evenmin heeft men het over het feit, dat het Leo Trotzky was, die uit de chaos der tsaristische nederlaag, de verspreide revolutionaire arbeiders - en boerenmassa's, in een tenslotte 5 miljoen tellend Rood Leger wist te verenigen en tot de overwinning op de imperialistische interventietroepen en de contra-revolutionairen wist te voeren.

Noch, dat Trotzky, tegen alle laster, de onvoorwaardelijke verdediging van de Sovjet-Unie tegen het imperialisme, tot het eind zijner dagen heeft gepropageerd en hooggehouden. Dit gekombineerd met de noodzaak van de omverwerping van de Sovjet-burokratie, door de russische arbeiders en boeren, als een ontzardingsverschijnsel, een gezwel, ontstaan op het lichaam ener arbeidersstaat, geïsoleerd in een vijandige imperialistische wereld, welker invloed binnen de arbeidersstaat, tot op zekere hoogte door deze burokratie weerspiegeld werd en wordt.

Neen, "Hoy" herhaalt slechts in grote lijnen de monsterachtige leugens, die als grondslag voor de Moskouse processen dienden in 1936-39. Bijvoorbeeld "Trotzky werd lid van de Bolsjewistische Partij om hierbinnen tegen het Leninisme te vechten". Na de overwinning: "ging Trotzky voort Lenin op een aantal belangrijke punten te bestrijden". Alsof de revolutionaire partij slechts behoefte heeft aan ja-knikkers en niet aan zelfstandig denkende en handelende leden en leiders.

En met de dood van Lenin in 1924: "richtte Trotzky zijn voornaemste aanval op Stalin, die bevestigd was in zijn functie als organisatie-sekretaris van de partij".

Het testament van Lenin, gedurende het leven van Stalin nooit gepubliceerd in de Sovjet-Unie, leert ons hierover iets anders.

Een ieder die serieus de feiten uit dit grootse tijdperk van de geschiedenis van het proletariaat bestudeert, moet tot de konklusie komen, dat de lessen uit deze historische periode regelrecht ingaan tegen de door de Escalante-tendens verdedigde politiek.

Het doel van het leugengordijn is dan ook juist, het individuele lid te verhinderen onafhankelijk problemen te bestuderen, konklusies te trekken en te handelen in de geest van deze konklusies. Ongeplukkerwijs heeft de destalinisatie in de Sovjet-Unie zelf, de bron van anti-trotzkistische leugens doen opdrogen en zoekt "Hoy" naar surrogaat, in dit geval van eigen bodem (eigen teelt).

In een artikel van 17 juni j.l. kleineert "Hoy" het trotzkisme op Cuba. Het "vertegenwoordigde nooit iemand en had nooit enige invloed". Tegelijkertijd dicht men het, het lidmaatschap toe van de grootste vakbonds-burokraat onder Batista, Eusebio Mujal.

Wat is de waarheid? Eusebio Mujal, een van de meest gehate burokraten uit de geschiedenis van de cubaanse arbeidersbeweging, begon zijn carrière als lid van de cubaanse communistische partij. In de dertiger jaren werd hij er uitgezet en werd volgens "Hoy" "de leider van het trotzkisme op Cuba". Onder andere zegt "Hoy": "plaatste hij zich onvoorwaardelijk in dienst van het Amerikaanse imperialisme".

Mujal's staat van dienst als heksenjager, als burokraat in dienst van de grote trusts en dienaar van het imperialisme, wordt dan verteld, als had dit enig verband met het trotzkisme, in plaats van met zijn oorspronkelijke afkomst uit de cubaanse C.P.

Om de ware staat van dienst van de cubaanse trotskisten te waar-
deren, citeren wij hier uit het oktober 1935-nummer van de 'New
International', tijdschrift der amerikaanse trotskisten. 'Het leger
van Cuba (een land zonder grenzen) bereikte het enorme getal van
18000 soldaten met een budget van 18.000.000 dollar, wat betekent
dat de militaire uitgaven per hoofd van de bevolking hoger zijn dan
in Europa of Amerika.

Hierbij opgeteld nog enige duizenden van de technische, geheime
en plattelandspolitie, die gezamenlijk een alom aanwezig terreur-
orgaan tegen iedere tegenstander van het diktatoriale regiem vormen.
In het algemeen worden zowel soldaten als politie uit de meest
verpauperde sociale lagen gerekruteerd, zoals het lompenproletariaat
uit de steden en de uitgehongerde boeren van het land.

Buiten-gewone tribunalen, die alle gevallen van politieke aard
beoordelen, gewapend met een serie wetten van een fascistisch ka-
rakter, die het recht van vereniging, vergadering en het vrije
woord verbieden, vernietigen alle democratische rechten der cubaan-
se arbeidersklasse. Deze buitengewone tribunalen hebben straffen
van 6 maanden tot 10 jaar opgelegd aan leden van de Bolsjewis-
tisch-Leninistische Partij (de trotskisten) en veroordeelden zelfs
onze vakbondsleden wegens het bezit van een lidmaatschapskaart.

Op dit moment zitten dertig van onze politieke - en vakbonds-
leiders, uitstekende kameraden, in de gevangenis. Met de gewone
leden van onze vakbonden zijn in totaal 900 arbeiders gevangen
gezet, inbegrepen een zestigtal vrouwen. Deze cijfers hebben alleen
betrekking op Havana. Naast dit opsluiten van revolutionairen,
ook van kleinburgerlijke tendenzen, is er het stijgend aantal
arbeiders dat iedere dag wordt vermoord.

Van een speciaal belang voor de revolutionaire beweging in die
dagen was de toenadering tussen Antonio Guiteras, leider van het
'Jonge Cuba' en de trotskisten. Guiteras, volgens het artikel,
'had een bredere kijk dan zijn opvolgers. Hij had een internatio-
naal perspectief voor de cubaanse revolutie. In deze richting den-
kend, had hij de bedoeling een geheel Latijns-Amerika vertegen-
woordigend kongres van alle linkse partijen te beleggen. Hij drong
sterk op het uitnodigen van alle sekties der Internationale Com-
munistische Liga (de trotskisten) aan.

Maar in het begin van mei werd Guiteras bij verrassing gevangen
genomen bij de stad Matanzas, juist op het moment, dat hij zich met
de venezolaanse kolonel Carlos Aponte voor Mexico zou inschepen.
Beiden werden door het leger vermoord. Hierdoor viel een van de
martelaren van het revolutionaire Cuba weg, die zich mogelijk tot
een Castro had kunnen ontwikkelen.

Toch was het deze onafhankelijke revolutionaire stroming, door hem,
de trotskisten en verscheidene andere revolutionairen uit de der-
tiger jaren vertegenwoordigd, die uiteindelijk een leiding naar
voren bracht, in staat om het Batista-regiem ten val te brengen
en de eerste overwinning van de socialistische revolutie in Latijns-
Amerika te verzekeren.

Waar was de communistische partij in die dagen?

Zij had eveneens haar heldenen martelaren, maar de politieke lijn
werd door de russische bureaucratie bepaald. In 1934 lanceerde Stalin
zijn Volksfront-politiek. Op Cuba betekende dit ondersteuning van
Roosevelt's en Wallstreet's vertegenwoordiger, Batista.

In Juni 1935, kort nadat Batista Guiterras had vermoord, gaf de Komm. Internationale van zijn goedkeuring blijk, betreffende de veranderde toon van de cubaanse C.P., bij de doorvoering van de nieuwe "lijn".

"Dit is een uitstekend begin. De partij bevrijdt zichzelf van de foute idee, dat haar initiatief beperkte, de idee dat het proletariaat tegenover een reaktionair front van alle partijen, van de A.B.C. tot de Guiterrasgroep staat. Ze begint bij haar benadering van deze organisaties onderscheid te maken. Zij begint bondgenoten te zoeken - mogen het onstandvastige en tijdelijke bondgenoten zijn - bij de organisatie van een waarlijke nationale revolutie. . ."

De hoogste beloning voor deze driei waren zetels in Batista's kabinet. In ruil roemden de dankbare leiders der cubaanse C.P. hun onstandvastige en tijdelijke bondgenoot Batista als een "man van het volk".

Het cubaanse volk echter betaalde een bittere prijs. Indien Guiterras en de cubaanse trozkisten de terreur van Batista overleefd hadden en/of de communistische partij een revolutionair-communistische politiek, als verdedigd door de trozkisten, had gevolgd, dan was de overwinning der cubaanse Revolutie in de dertiger jaren mogelijk geweest. Nu moest eerst een nieuwe generatie van revolutionairen -- intelligent en moedig genoeg -- ontstaan om te volvoeren wat in de dertiger jaren zo schandelijk verzuimd en verraden is, zich een weg banend tegen de Escalantes in.

(gegevens voor dit artikel zijn ontleend aan de "Militant" van 30 juli 1962)

=0=0=0=

VERSCHEENEN: Michel Pablo, "De Vierde Internationale, wat zij is, wat zij wil"

U kunt deze thans in het nederlands vertaalde brochure bestellen door 50 cent (of meer) over te maken aan de administratie van "De Internationale".

In afwachting van het verkrijgen van de volledige tekst van het PROGRAMMA VAN TRIPOLIS, publiceren wij hier uittreksels uit het derde deel ervan: "Voor de verwerkelijking van de economische en sociale taken van de democratische volksrevolutie",

Het rapport opent met een kort overzicht van de economische en sociale situatie van het koloniale Algerije"

"De algerijnse economie", schrijven de ontwerpers, "is een koloniale economie, overheerst door Frankrijk en geheel in handen van het buitenland... Twee sectoren, door een zwak netwerk van handelsbetrekkingen met elkaar verbonden, bestaan naast elkaar.

De moderne en dynamische sektor is van het kapitalistische type..

De traditionele sektor, waar voornamelijk de algerijnse bevolking van leeft, d.w.z. 5.225.000 personen, vertoont de structuur die men van het verleden geerfd heeft

Het totaal der Fransen van Algerije beschikt over een gemiddeld jaarlijks inkomen van meer dan 350.000 frank per persoon, terwijl dat van

de Algerijnen beneden de 50 000 frank ligt en voor de grote massa minder dan 20 000 frank bedraagt.

De sociale gevolgen komen eveneens aan het licht in het buiten het economisch leven geplaatst zijn van 2.500.000 algerijnen (990.000 geheel en gedeeltelijk werklozen in de steden 1.500 000 werklozen op het land), de vlucht van het platteland, de emigratie van 400.000 algerijnen naar Frankrijk, het analfabetisme (meer dan 8% der personen boven de zes jaar zijn ongeletterd), het gebrek aan woonruimte en gezondheidszorg.

De principes van de economische politiek uiteenzettend, zegt het rapport: "Het doen verdwijnen van de greep der monopolies door een totale omvorming van de economische verbindingen met het buitenland, allereerst met Frankrijk, het verwijderen van de binnenlandse hindernissen, door de radikale hervorming van de structuren op het platteland, industrialiseren om aan de behoeften van het volk tegemoet te komen, dat zijn de gebiedende eisen, die de ontwikkeling van het land stelt.

Teneinde deze doeleinden te bereiken, is de planifikatie en het in handen van de Staat leggen van de economie met deelname van de arbeiders, een gebiedende noodzakelijkheid...

In onze huidige Staat, zal de planifikatie ernstige moeilijkheden onder vinden, onder welke het gebrek aan geschoolde kaders en de culturele achterstand, maar geplaatst voor de keus tussen de stagnatie in een liberaal (kapitalistisch) kader en de vooruitgang door de planifikatie van de economie, kiest onze partij de planifikatie.

Het opnieuw starten der economie op een nieuwe basis, gaat langs een komplette omverwerping van de huidige structuren."

Het rapport somt vervolgens de economische taken van de democratische volksrevolutie op, en legt er vooral de nadruk op dat in het algerijnse kader dit voor alles neerkomt op een agrarische revolutie.

Men leest in het lange hoofdstuk hieraan gewijd o.a.: "De likwidatie van de economische basis van de agrarische kolonisatie en de beperking van het grondeigendom in het algemeen, stellen de noodzakelijke gronden ter beschikking van een radikale landhervorming.

De landhervorming moet worden doorgevoerd onder de leus: "Het land aan hen, die het bewerken", en naar de volgende principes:

- 1) Een onmiddellijk verkoopverbod van de grond en de agrarische produktiemiddelen;
- 2) Beperking van het bezit volgens de gewassen en de opbrengsten.
- 3) Onteigening van de gronden, die het vastgestelde maximum te boven gaan.
- 4) Gratis afstaan van de herkrege gronden aan de boeren zonder -of met onvoldoende land,
- 5) Democratische organisatie der boeren in produktie-coöperaties;
- 6) Schepping van Staatsboerderijen op een gedeelte van de onteigende grond, met deelname der arbeiders aan de leiding en de voordelen,
- 7) Verbod van verkoop of verhuur van de verdeelde grond, om het herstel van het grootgrondbezit te voorkomen;
- 8) Nietigverklaring van de schulden der boeren, die een vijfde deel der oogst moesten afstaan, t.a.v. grondbezitters, de woekeraars en de openbare diensten.
- 9) Materiele en financiële hulp van de staat.

De tekst vermeldt hierover: "verhoging van de omvang der produktie, door de uitgebreide verspreiding der moderne techniek, de afwisseling der gewassen, de herbebossing, de ontginning, enz.

"De betrekkelijke overbevolking van het platteland", wordt er opgemerkt, "staat een snelle mobilisatie van de werkloze arbeidskrachten toe bij de ontginning van de gronden. Dergelijke maatregelen versnellen de industrialisatie van het land op grote schaal".

Betreffende andere sectoren van het economische leven, kondigt het rapport, de nationalisatie van het transport, het krediet en de buitenlandse handel aan.

Hetgeen de nationalisatie van de verzekeringsmaatschappijen en de banken inhoudt.

„Dit is een taak, die op korte termijn verwezenlijkt moet worden. Het grote aantal banken maakt het mogelijk aan de nationale controle te ontsnappen. Hun recente of toekomstige omvorming in ontwikkelingsmaatschappijen mag hun werkelijk karakter niet kamoefleren n.l.: een instrument tot financiële chantage“.

Onder de principes die de handelspolitiek van Algerije moeten leiden komen de volgende voor: „Het afschaffen, - in een bepaald tempo en op een nog te regelen wijze-, van het voorkeursstelsel dat tussen Frankrijk en Algerije bestaat;

- Verzekeren van een evenwichtig ruilverkeer, gebaseerd op gelijkheid en wederzijds voordeel;

- Ontwikkeling van het ruilverkeer met de landen die een stabiele prijs en een markt op lange termijn aanbieden, en waar wij het voordeligst industriële uitrustingsstukken kunnen verkrijgen;

- Nationalisatie bij voorkeur van de belangrijkste takken der buitenlandse- en engros handel, en stichting van Staatshandelvennootschappen per produkt of groep van produkten.

- Wat de energie, industrie en het handwerk betreft, wijdt het rapport een hoofdstuk aan de nationalisatie der minerale en energiebronnen, hetgeen echter als „een doel op lange termijn“ wordt aangeduid. Het rapport zegt dan: „De werkelijke ontwikkeling op lange termijn van het land, is verbonden met de vestiging van basisindustrieën, noodzakelijk voor de behoeften der moderne landbouw. Te dien aanzien biedt Algerije grote mogelijkheden voor de petroleum- en staal industrie. Op dit gebied, is het aan de Staat, de noodzakelijke voorwaarden te scheppen, om een zware industrie te vestigen“.

Verder luidt het: „De bijdrage van buitenlandse privékapitalen is wenselijk onder bepaalde voorwaarden:

Zij moeten aanvullend zijn als het gemengde ondernemingen betreft, het overmaken der winsten moet worden gereguleerd en moet herinvestering ter plaatse van een gedeelte der winsten mogelijk maken. In een eerste etappe moet de Staat zijn inspanningen oriënteren op de vervolmaking van het handwerk en de oprichting van kleine plaatselijke of regionale industrieën om ter plaatse de agrarische grondstoffen te verwerken.

De verwerkelijking van de sociale verlangens der massa.

Ontwikkeling van de cultuur.

Het cultuurvraagstuk houdt in:

a. Het herstel van de nationale cultuur en de geleidelijke arabisatie van het onderwijs op een wetenschappelijke basis;

b. Het behoud van het nationale erfdeel der volkskunst;

c. De verbreding van het schoolstelsel door de toegang van allen tot alle trappen van onderwijs;

d. De aanpassing der programma's aan de werkelijkheid in Algerije.

e. Uitbreiding der methoden voor massa-onderwijs en de mobilisatie van alle nationale organisaties om het analfabetisme te bestrijden.

Woongelegenheden.

Er is in een urgentieprogramma voor de woongelegenheden voorzien, een reg-

lementering van de huren en het gebruik van die woonruimte, die niet of onvoldoende bezet is.

Gezondheid.

"De geneeskunde en de instellingen op het gebied van de gezondheidszorg moeten op korte termijn worden genationaliseerd, teneinde zo snel mogelijk aan allen een kosteloze gezondheidszorg te verzekeren.

Bevrijding van de vrouw.

De partij moet "alle remmen op de ontwikkeling van de vrouw uit de weg ruimen, een ononderbroken strijd leveren tegen sociale vooroordelen en reaktionair bijgeloof en aan de vrouwen verantwoordelijkheden binnen het kader van de partij geven.

Voor een onafhankelijke buitenlandse politiek.

De ondertitels van dit hoofdstuk zijn de volgende: strijd tegen het kolonialisme en het imperialisme, ondersteuning van de bewegingen die strijden voor de eenheid van de Maghreb (N.Afrika), steun aan de bevrijdingsbewegingen, strijd voor internationale samenwerking.

6a. Men treft hier o.a. het volgende aan: "De hulp van de socialistische landen die zich op verschillende wijze tijdens de oorlog aan onze kant geschaard hebben, en met welke wij de banden, die reeds bestaan, moeten versterken, schept reële mogelijkheden van bevrijding uit de greep van het imperialisme.

De versterking van de neutralistische stroming, waaraan wij deelnemen, weerspiegelt het dynamisme der volkeren in strijd voor de konsolidatie van hun onafhankelijkheid.

De verbreding van deze stroom, in ieder land apart beschouwd, hangt af van de interne keuze en de mate van zijn economische onafhankelijkheid.

Ook moet de buitenlandse politiek van Algerije binnen de neutralistische stroming zich oriënteren naar een verbond met de landen, die erin zijn geslaagd hun onafhankelijkheid te vestigen en zich te bevrijden uit de greep van het imperialisme.

=0=0=0=0=0=

D A A D W E R K E L I J K E H U L P A A N A L G E R I J E

d a t o p w e g i s n a a r h e t S O C I A L I S M E

Door de kunstmatig-ontstane economische achterlijkheid en de massale contra-revolutionaire uittocht van tienduizenden franse technici, frans onderwijzend personeel enz. enz., is er nu een schreeuwende behoefte aan vaklieden op alle gebied.

Vakarbeiders en andere technici, onderwijzers, leraren, verplegers (sters) en artsen, die bereid zijn een half jaar of een jaar in Algerije te werken en enige kennis van de Franse of Engelse taal hebben, kunnen zich met ons in verbinding stellen.

Natuurlijk wordt een wervingsactie het best gevoerd door een algemeen comité. Wij hopen dat een dergelijk initiatief zo snel mogelijk zal worden genomen.

GAAT WERKEN IN ALGERIJE !!

STEUNT DE ALGERIJNSE REVOLUTIE MET DE DAAD !!!

ANGOLA

De béestachtigheid en het grootscheeps karakter van de bloedige onderdrukkingspogingen van het Portugese imperialisme tegen de Angolese Revolutie, duiden op wat er op het spel staat: Niet alleen de koloniale heerschappij en uitbuiting, maar daarmee ook het fascistisch regiem in Portugal zelf, -economisch afhankelijk als het van die uitbuiting is.

En nog meer: De ondermijning van het Portugese fascisme is een direkte bedreiging voor het Spaanse fascisme. En zo heeft de Angolese revolutie verder een direkte invloed op de bevrijdingsstrijd in de Rhodesia's en Zuid-Afrika. De Portugese regering werkt dan ook steeds nauwer samen met de regiems van Franco, Welensky, Whitehead, en Verwoerd. Spaanse militairen zijn reeds in Portugees Guinee aangekomen. Materieel belangrijker is de NATO-steun voor Portugal, wapenleveranties van de Verenigde Staten, Engeland en andere West-europese landen.

De economische belangen van het imperialisme in Angola zijn groot. De lijst van geïnteresseerde buitenlandse maatschappijen doet sterk aan Congo, de Rhodesia's en Zuid-Afrika denken. We noemen enkele namen:

Diamantwinning: Société Générale de Belgique, Morgan Bank, Oppenheimer Group, Anglo-American Corporation of South Africa, Union Minière de Haute Katanga, De Beer's Guggenheim, T.F. Ryan, Forminière, Guaranty Trustbank, Diamang, de allergrootste onderneming in Angola (40% Amerikaans, 11% Portugees, rest Engels en Belgisch).

Oliewinning: Petrofina (belg.), verbonden met de "Koninklijke Olie", Chase National Bank, National City Bank of New York, Cabinda Gulf Oil Compagny.

Transport: British South Africa Cy., Westminster Bank, Tanganyika Concessions enz.

Aluminium: Pehiney.

Bauxiet: Billiton Maatschappij (!)

Mica: Standard Oil

Katoen: Banque Belgique d' Africa, Compagny Cotonnière Congolaise enz.

Waterbouwkundige werken: Hydrotechnical Corp. of New York c.s.

Onderzoek minerale voorraden: E. J. Longyear Co (minneapolis) Remina, enz.

Enz. enz.

Een nieuwe verschijning is Alfried Krupp, in een consortium van Hoeggaard en Schultz, met belangstelling voor ijzer, mangaan, columbium, tynysten, goud en thorium.

Van de totale export (1959) van \$ 13.875.240 ging 25% naar de Ver. Staten, 18,3 % naar Engeland, 18,19% naar Portugal, 10,8% naar Nederland, dat bijvoorbeeld 20,54% van de koffieexport van Angola voor zijn rekening neemt. De industriële produkten voor Angola komen uit West-Duitsland, Engeland, de V.S., België, Luxemburg en Frankrijk.

De belangen van de Centraal Afrikaanse Federatie en Zuid-Afrika liggen in de levering per contract van ongeveer 100.000 goedkope arbeidskrachten door het bestuur van Angola en Mozambique, en ook in de verbindingen naar zee via deze gebieden. De export van mijnprodukten van de "rand" (Zuid-Afrika) loopt deels over Lourenço Marques,

en die van de mijnprodukten en de tabak van de Rhodesia's en de landbouw produkten van Nyassaland over Beira. Het Amerikaans Imperialisme begrijpt overigens wel dat het Koloniale Portugese regiem onhoudbaar compromitterend is en oefent druk uit voor "hervormingen". De resultaten hiervoor zijn zo gering dat zij de angolezen geen ogeblik meer van de gewapende strijd zullen kunnen afhouden.

Na een verduidelijkend differentiatie-proces blijkt nu de M.P.L.A. (Volksbeweging voor de Bevrijding van Angola) in die revolutionaire strijd voorop te staan. De leiding van de U.P.A. (Unie van Volken van Angola) heeft zichzelf de laatste tijd steeds meer ontmaskerd in zijn kleinburgerlijk- en stamgebonden karakter. Deze organisatie heeft zij zwaartepunt bij een deel der reeds van jaren her daterende vluchtelingengemeenschap in Congo. Zij bestaat voornamelijk uit leden van de Bacongo-stam. De leider Holden Roberto, afkomstig uit San Salvador, geen Angolees, ex-ambtenaar van het Belgisch koloniaal bestuur in Congo, probeert de nationalistische beweging geheel te monopoliseren; namelijk door alle activiteiten die niet van hem uitgaan, met geweld de kop in te drukken of verdacht te maken.

Eksklusieve rechten eist hij op voor zijn stam, voor de Cicongo-taal en het Frans voor het Protestantisme en voor zijn politieke lijn. Marcos Kassanga, lid van de staf van het vroeger met de UPA verbonden leger heeft bekend gemaakt (perskonferentie van maart 1962) dat de Roberto-leiding verantwoordelijk is voor de moord op kommandant Joao Baptista die een nieuwe militaire aktie ging leiden, dat zij reeds 8000 angolezen (politieke tegenstanders) uit de weg heeft doen ruimen, en uit is op de likwidatie van de hele Angolese intellektuele élite, dat zij gratis grote wapenzendingen uit Tunis kregen en vwendden deze te hebben betaald om zodoende overal geld los te krijgen. De Sekretaris-Generaal van de vroeger met de UPA verbonden vakbond de LGTA (Algemene Liga van Arbeiders van Angola), André Martins-Kassinda onthulde dat Roberto niet-UPA leden buiten de vakbond hield, en dat hij van een bijdrage van het Internationale Solidariteitsfonds (van het CISL) van 90.000 congolese franken voor de LGTA 60% in beslag nam.

De politieke lijn van de UPA blijkt uit hun uitgesproken voorkeur voor relaties met de Brazzaville-Monrovia - landen van Afrika, uit het bestempelen van de MPLA als communistische organisatie, uit het feit dat Roberto, Nkrumah te links vindt (!) nu zijn positie zienderogen verzwakt, probeert hij op de buitenwereld indruk te maken door zichzelf tot opperbevelhebber te benoemen (buiten medeweten van de betrokken staf) en een "nationaal verenigd front" te proklameren van UPA en PDA.

De MPLA heeft zijn kontakten voornamelijk uit het Casablanca-blok (doch ook met enkele andere Afrikaanse landen o.a. Senegal) en met de neutralistische leden van de Conferentie van Soledariteit der Afro-Aziatische Landen. De belangrijkste steun komt van het FLN-ALN, dat Angolese militaire kaders opleidt, wapens geeft en zijn rijke revolutionaire ervaring overdraagt.

Begonnen met lukrake akties, wordt de gewapende strijd nu modern georganiseerd. In de distrikten Quanza Norte, Luanda Congo en Malange opereren kolonnes van 100, verdeeld in 3 peletons, die op hun beurt uit mobiele eenheden van 10 à 11 man bestaan. Korte snelle aanvallen worden uitgevoerd, in afwachting van het sein voor het grote algemeen offensief.

Politiek vindt er een concentratie en konsolidatie plaats op initiatief van de MPLA en de PAIGC (Afrikaanse Partij van de onafhankelijkheid van Guinee en de KaapVerdische eilanden) kwam te Casablanca 18-20 april 1961, de CONCP (Konferentie van Nationalistische Organisaties van de Portugese Koloniën) tot stand (in de plaats van de FRAIN). Aangesloten organisaties zijn MPLA, UNTA (Nationale Unie van Arbeiders van Angola), PAIGC en MLGG (Bevrijdings beweging van Guinee en de Kaap Verdische Eilanden, Volkspartij van Goa, Nationaal Congres (van Goa). Bevrijdingsraad van Goa, Liga van Goa, de UNE NAMO (Nationale Democratische Unie van Mozambique) en de CLSTP (Bevrijdings comité van San Tomé, Principe). De leiding berust bij Mario de Andrade (voorzitter), Marcelino dos Santos (skr. gen.), Aristides Perivia (Alford Bangoura) en Joao Cabral. Het permanente sekretariaat is gevestigd te Rabat. Doel is: eenheid in de strijd voor likwidatie van het koloniale regime, solidariteit. Verder is men voor afrikaanse antikoloniale solidariteit, tegen de imperialistische manoeuvres in Congo.

Meer kan men te weten komen over de ideologische lijn van de Angolese revolutie uit het maximum - program dat o.a. behelst:

- onmiddellijke en volledige onafhankelijkheid,
- een eenheidsfront,
- Afrikaanse eenheid en solidariteit met alle Afrikaanse volken die voor volledige onafhankelijkheid strijden,
- een democratische republiek met scheiding van staat en kerk, vrijheid van godsdienst, pers, vergadering enz., algemeen kiesrecht.
- economische wederopbouw, planificatie in etappes, likwidatie van de mono-cultuur (eenzijdige teelt van export gewassen), mechanisatie van de landbouw, progressieve ontwikkeling van handels- en industriële staatsbedrijven, koop, verkoop en produktie coöperaties, ontwikkeling van zware en lichte industrie voor de produktie van gangbare konsumptie artikelen voor het volk, bescherming van de private industrie en handel en stimulering hiervan voor zover deze nuttig is voor de staat en het leven van het volk.

Buitenlandse ondernemingen moeten zich aanpassen aan de toekomstige wetten van (vrij) Angola. Voorstellen zijn er ook voor een effectieve toepassing van een politiek die rekening houdt met de belangen van de werkgevers en werknemers.

Verder nog : Likwidatie van het privé-monopolie in de landbouw, de grond aan hen die haar bewerken, verdeling van de grond onder de landloze boeren en zij die te weinig land bezitten, bescherming van de in de onafhankelijkheidsstrijd veroverde rechten voor de boeren, bescherming van de rechten der arbeiders, boeren en alle lagen die actief de onafhankelijkheid verdedigen, bescherming van de onafhankelijkheid van de vakbonden, een minimum-salaris voor de arbeiders, gelijk loon voor gelijke arbeid, afschaffing van alle diskriminatie van ras, leeftijd, sexe en etnische afkomst, gelijke rechten - zonder onderscheid van sexe - op politiek, economisch, sociaal en cultureel terrein, sociale voorzieningen, progressieve likwidatie van de werkloosheid, snelle strijd tegen het analfabetisme, verplicht gratis lager onderwijs, ontwikkeling van middelbaar en hoger onderwijs en afschaffing van prostitutie en alcoholisme, schepping van een leger voor de nationale verdediging, nauw verbonden met het volk en geheel onder Angolese leiding, verbod van buitenlandse militaire bases, diplomatieke relaties met alle landen op basis van wederzijds respect

voor de nationale soevereiniteit en territoriale integriteit, non-agressie, geen inmenging, gelijkheid en wederkerigheid van voordelen vreedzame coëxistentie. Verbied voor de beginselen van het V.N.-handvest. Geen aansluiting bij militaire blokken. Goede relaties en samenwerking met buurlanden.

Kortom een program met zeer goede elementen en allerlei zwakheden en tegenstrijdigheden; de voorlopige ideologische uitdrukking van een revolutie die nog maar net begonnen is. De dynamiek van de gewapende strijd van de doodarme boerenmassas voor de totale likwidatie van een koloniaal-fascistisch regiem zal steeds meer tot de aantasting van de totale sociaal-economische structuur moeten leiden. De landhervorming zal straks-net als nu in Algerije- de kracht zijn die de Revolutie zal verdiepen. In de loop van de revolutie zal het bovenstaande program snel worden achterhaald en zullen er meer principieel -revolutionaire programs moeten worden ontwikkeld.

De Angolezen hebben een weg betreden waarop zij spoedig voor de noodzaak van de strijd voor een socialistische maatschappij zullen komen te staan.

=0=0=0=

MEDICIJNEN VOOR DE ANGOLEZEN !

In de Angolese revolutionaire strijd vallen zeer vele slachtoffers. De medische verzorging van zieken en gewonden is natuurlijk nog zeer beperkt. De CVAAR (=Sociaal medisch corps van Angolese vrijwilligers voor de hulp aan de vluchtelingen) opgericht door de MPLA, en de leiders van de gewapende strijdkrachten hebben dan ook steun van buiten nodig om de nood te lenigen.

Zolang er nog geen speciale organisatie in Nederland zich met dit werk belast, nemen wij op ons om alle bijdragen - medicijnen en geld voor medicijnen- door te sturen aan de M.P.L.A.. In "de Internationale" zullen wij alle bijdragen onder initialen verantwoorden.

STEUNT DE ANGOLESE REVOLUTIE !!!

LOF VOOR HET TROTSKISME

Michel Pablo.

Wij drukken hieronder een studie van kameraad Pablo af, die hij schreef gedurende zijn gevangenschap in de strafgevangenis van Amsterdam.

In mijn verklaringen voor de rechter van instructie en gedurende mijn proces, heb ik mij verschillende keren op de volgende wijze uitgedrukt : de "eer" te hebben tot de historische beweging te horen, die door L.Trotsky gesticht en heden bekend onder de naam van IV Internationale.

Als ik niet was we rhouden door de overtuiging dat dit geen enkele weerklank zou vinden bij mensen die mijlen ver verwijderd zijn van elk begrip van de werkelijke geschiedenis van de internationale communistische beweging, zou ik mijⁿ veel lofwaardiger bewoordingen hebben uitgedrukt om het geweldige gevoel van trots te beschrijven waarvan ik vervuld was en ben, vanaf het begin van mijn leven als bewust mens, van mijn lange leven als communistisch strijder.

In de gevangenis heb ik ruimschoots de gelegenheid gehad mijn leven, mijn ideeën, mijn strijd, de gebeurtenissen waarbij ik betrokken ben geweest en de mensen die ik heb gekend op diepgaande en kritische wijze de revue te laten passeren en mij opnieuw te verdiepen in de voor mij kostbare boeken die een licht werpen op de grootheid, op onze herkomst, de mensensoort, op onze geschiedenis, de verbazing - wekkende juistheid van onze fundamentele ideeën. Ik heb onder andere herlezen in de gevangenis: "De geschiedenis van de Russische Revolutie" en "Problemen van het leven" van L. Trozky, de twee delen die verschenen zijn van zijn biografie door Isaac Deutscher, "herinneringen van een Revolutionair" van Victor Serge.

Ik heb een heel geslacht teruggezien van mensen van buitengewone intelligentie en grootheid van karakter, waarvan wij afstammen, wij Trozkyisten, de historische wording en de rijke dialektische ontwikkeling van de fundamentele ideeën die wij verdedigen in de schoot van de internationale arbeidersbeweging. Tijdens mijn proces voelde ik mij op bepaalde manier geadeld door deze erfenis en ik zei tot mijzelf dat wij Trozkyisten van verre komend, in ons een traditie dragend vol van glorie, die men de beste eer moest bewijzen onder elke omstandigheid.

Morgen, daar ben ik zeker van, zullen de jonge onverschrokkenen van het nieuwe Rusland, wanneer de laatste medeplichtigen van Stalin zullen zijn weggevaagd van de politieke scène, en als de socialistische democratie herleven zal met een ongekeerde kracht zullen deze jongeren zich minder schamen en zich minder gehinderd voelen door de zwarte periode, die het regiem van Stalin was, in de geschiedenis van het socialisme en van de eerste Arbeidersstaat de luisterrijke figuren ontdekken van duizenden mensen, de bouwers van de oktober-revolutie, strijders van het eerste uur van de III Internationale makkers van Lenin, die hun leven geofferd hebben om gedurende jaren, alvorens om te komen, met een bewonderenswaardige moed en grote intelligentie te strijden voor wat betreft het wezenlijke, tegen de verbureaukratisering van het regiem, zijn grove fouten en zijn afgrijpselijke misdaden. Zij zullen bevestigen, zij zullen erkennen dat het stalinisme niet het bijna onmiddellijk organische onvermijdelijke produkt was van het Leninisme en van de arbeidersmacht, maar de ontkenning van het een en het ander, die zich heeft verwezenlijkt dwars door een werkelijke lange dramatische strijd en die waarlijk heroïsche en in hoge mate intelligente figuren naar voren heeft gebracht, werkelijke ridders van het komende socialisme.

"Nieuwe Koers", "Problemen van het Leven", "Letterkunde en Revolutie" "Naar het Socialisme of het Kapitalisme", "Platform van de Linkse Oppositie", "Kritiek op het program van de III Internationale", de talrijke dukumenten van de correspondentie van L. Trozky, gedeporteerd naar Alma-Ata, de brief van Joffe aan Trozky voor zijn zelfmoord, de brief van Rakovsky aan Valentino om maar enkele dukumenten van zovele te noemen, uitgewerkt tussen 1923 en 1929 door de Linkse Russische Oppositie, getuigend ten gunste van de macht van het creatieve revolutionaire Marxisme en van de algemene juistheid

wordt vervolgd

(vervolg binnenpagina)

De opvallende gebeurtenissen in Latijns-Amerika, Afrika en Azië, vragen zoveel aandacht, dat Europa en Nederland wel eens in het gedrang schijnen te raken. We zullen proberen--voor zover de ruimte het toelaat--regelmatig de ontwikkelingen in de hoogontwikkelde kapitalistische wereld te volgen.

Wegens de beslissende betekenis van de economische en politieke samenwerking der Westeuropese bourgeoisie in dit kader, gaan wij hier verder met het belichten van het gehele EEG-komplex. Het is ons anziens van vitaal belang, dat er--bij het falen van de chroetsjevistische en reformistische partij- en vakbondsleidingen--binnen afzienbare tijd, een socialistisch overgangsprogram voor de Westeuropese arbeidersbeweging wordt ontwikkeld; een program, dat tegenover elke stap van de "verenigde Europese" bourgeoisie, zijn eigen Europese arbeiderspolitiek stelt, en dat uitmondt in de Socialistische Verenigde Staten van Europa.

Tenslotte wijzen wij nogmaals op onze publikaties :

Michel Pablo, De 4e Internationale. Wat zij is en wat zij wil (ook in het Engels), en

Michel Pablo, The Arab Revolution.

Beide brochures zijn verkrijgbaar bij ons administratie-adres, voor f0,50 per stuk.

Tevens blijven wij aanbevelen:

Fidel Castro over Marxisme-Leninisme. (een uitgave van de Werkgroep Cuba, verkrijgbaar bij Mej, M.C.J. Snethlage, Vossiusstraat 28, A'dam-Z, à f0,90)
